

[FALLACYJA] sb f

Pierwsze i drugie a jasne, końcowe pochylone.

sg N fallacyjã. ◊ G fallacyj(e)j.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Błąd w rozumowaniu, też błąd logiczny popełniony świadomie w celu nadania pozorowi prawdziwości twierdzeniu fałszywemu, sofizmat [fallacia – oszukanie BartBydgi; – zdrada, omyłność, chyba Mącz 117a; – zdrada, oszukanie Calep; sztuka, fortel; zdrada – fallacia Cn]: tu używa Budny fallaciey Accidentis, bo raz bierze istność Bożą za istność ile jest w Ojcu/ raz ile bywa rozumiana łamą w łobie/ a przecież to oboje za jedno ma OstrowKsięgi 413; Najławniejsza tedy fallacya/ ktorej dla iey łprośności/ y Pogánicy/ y Krześciánicy/ y Heretyccy autorowie pierwsze miejsce dają: jest AEQVIVQCATIO. GrodzPraw 89; dopuszczą się fallacyey którą po łacinie zowią Petitio principij. Refut 74; Ale ielzche dáleko pewniejsza y iásniejsza jest fallacya/ w tym/ gdy z tego/ co Chrystus rzekł/ Oćiec moy robi y ia robię, chociaż indziej rzekł/ Oćiec we mnie mieszkając on uczyński czyni, złe [!] zamyka/ iż obádwá prawdziwie są łtworzyćielmi Refut 75.

MB